

DESIRE®

Barbara Dunlopová
Výhodný obchod

BARBARA DUNLOPOVÁ

VÝHODNÝ OBCHOD

PŘEKLAD

ROSALIE HNÍDEČKOVÁ

Milá čtenářko,

když jde o rodinu, tak v případě potřeby většina z nás nezaváhá a přispěchá na pomoc. Je jedno jak daleko od sebe žijeme, jak často se vidíme, či jestli jsme někdy měli nějaké spory. Když v rodině někdo potřebuje pomoc, mobilizujeme své síly stejně, jako to dělají hrdinové mých zářijových příběhů. Můžete si tedy přečíst povídku Výhodný obchod, ve které se dosud bezstarostně žijící Tuck ujme řízení rodinné firmy a zastoupí bratra a otce. V této zkoušce ohněm, ovšem získá nejen sebevědomí, ale i srdce krásné Amber.

I v dalších dvou romancích: To manželství byla chyba a Rajská zahrada jde také o rodinu. V té první musí veleúspěšný Wes dojít k poznání, co je v jeho životě opravdu důležité a jedinečné. Ve druhé romanci se zase Wade vrhá na pomoc svým náhradním rodičům a při té příležitosti potká svou osudovou ženu... Dalo by se tedy říci, že hrdinové na záchranné misi zachrání sami sebe, respektive dají svému životu ten pravý smysl. Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Barbara Dunlopová

VÝHODNÝ OBCHOD

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Bargain with the Boss

První vydání:
Harlequin Books, 2016

Překlad:
Rosalie Hnídečková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2016 by Barbara Dunlop
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Výhodný obchod: 2017 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2160-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2161-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2162-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Páteční večer skončil Lawrenci Tuckerovi, řečenému Tuck, nečekaně brzy. Schůzka nedopadla dobře. Jmenovala se Felicity. Měla oslnivý úsměv, světlé vlasy, postavu, která by dokázala zastavit dopravu, a IQ baseta. Vyznačovala se taky pronikavým hlasem a rozvlácným způsobem vyjadřování a byla striktně proti firemním školcům a dětským skupinovým sportům. Ve chvíli, kdy dojídali dezert, už měl Tuck dost jejího poučování ve vysokém C. Usoudil, že život je příliš krátký, vysadil ji před domem a rozloučil se s ní letmým polibkem na dobrou noc.

Teď vešel do luxusní haly rodinného sídla Tuckerů s hlavou plnou plánů na sobotní ráno. Byl domluvený s kamarádem Shanem Colbornem, že ho vyzvedne a pojedou si zahrát basketbal.

„To je prostě *nezodpovědné*.“ Rozčilený hlas jeho otce, Jamisona Tuckera, se sem nesl až z knihovny.

„Já taky neříkám, že to bude snadné,“ byl slyšet Tuckův starší bratr Dixon.

Dixon s otcem vedli rodinný nadnárodní konglomerát Tucker Transportation a bylo nezvyklé, že se hádají.

„To teda celou situaci hodně podceňuješ,“ řekl Jamison. „Kdo by se toho mohl chopit? Přece do Antverp nepošleme nějakého mladého úředníčka.“

„Provozní ředitel není žádný mladý úředníček.“

„My potřebujeme, aby společnost reprezentoval viceprezident. My tě tu potřebujeme.“

„No, tak tam pošli Tucka.“

„Tucka?“ Jamison se uchechtl.

Posměch v otcově hlase by neměl Tuckovi vadit. Ale vadil. I po letech ho zbolelo, že mu otec nevěří a neváží si ho.

„Je viceprezidentem,“ řekl Dixon.

„Jen podle názvu, a i to sotva.“

„Tati –“

„S tím svým *tati* to na mě nezkoušej. Znáš bratrovy slabiny stejně jako já. Chceš si vzít delší volno? *Ted*?“

„Já si to načasování nevybral.“

Jamison přešel do mírnějšího tónu. „Zachovala se k tobě hrozně, synu. Všichni to vědí.“

„Moje žena, se kterou jsem byl deset let, zradila všechno, co jsme si slibovali. Umíš si představit, jaký je to pocit?“

Tuckovi bylo Dixona líto. Uplynulo několik strašlivých měsíců od chvíle, kdy Dixon přistihl Kassandru v posteli s jiným mužem. Rozvodové dokumenty mu doručili začátkem týdne.

„A ty máš zlost. A to je dobře. Ale z rozvodu jsi vyšel dobře. Díky předmanželské smlouvě si neodnesla skoro nic.“

„Tobě jde vždycky jen o peníze, vid’?“

„Zasloužila si to,“ řekl Jamison.

„Tuck by měl dostat šanci,“ řekl Dixon.

„Tuck už šanci měl,“ řekl Jamison, a Tucka to opět zbolelo. Ale stejně rychle, jak emoce přišly, se zas rozplynuly. Tuck sáhl za sebe a otevřel vchodové dveře. Potom je hlučně zabouchl a začal dupat po dřevěné podlaze.

„Haló?“ zavolal a zvolna mířil do knihovny. Dal oběma čas, aby mohli předstírat, že se bavili o něčem jiném.

„Ahoj, Tucku,“ uvítal ho bratr.

„Neviděl jsem venku tvoje auto,“ řekl Tuck.

„Zaparkoval jsem ho v garáži.“

„Takže se zdržíš přes noc?“

Dixon měl luxusní střešní byt v centru, kde bydlel s Kassandrou.

„Ano, zdržím. Byt dole ve městě jsem dneska prodal.“

Podle Jamisonova výrazu to pro něj byla taky novinka.

„Takže tu nějakou chvíli budeš bydlet?“ zeptal se Tuck, uvolnil si kravatu a sundal si ji. „Co pijete?“

„Glen Garron,“ odpověděl Jamison.

„To si dám líbit.“ Tuck si stáhl sako a hodil ho do jednoho z mohutných tmavočervených kožených ušá-ků.

„Jak ses měl na rande?“ zeptal se otec.

„Dobrý.“

Jamison se významně podíval na své platinové hodinky.

„No, nebyla to zrovna jaderná fyzická,“ zareagoval Tuck.

„Tys byl někdy na rande s jadernou fyzikou?“ zeptal se ho Jamison.

Tuck se zamračil. Otec si z něj zjevně utahoval.

„Já jen, jestli máš srovnání,“ dodal Jamison.

„První rande?“ vyzvídá Dixon.

Tuck přešel k baru a nalil si skotskou. „A taky poslední. Jo, mimochodem, nechceš si se mnou a se Shanem zítra zahrát?“

„Nemůžu,“ řekl Dixon.

„Máš moc práce?“ zajímal se Tuck.

„Jo, jsem ve skluzu, chtěl bych s tím trochu pohnout.“

Tuck se k oběma otočil. „To jako myslíš s bydlením?“

Dixon se tvářil záhadně. „A ještě s pár dalšími věcmi.“

Tuck měl pocit, že jim Dixon něco tají. Ale před otcem spolu mluvili upřímně jen málokdy. Tuck se

rozhodl, že se bratra zeptá během zítřka. Vážně si chtěl vzít delší volno? To by na Tucka udělalo dojem.

Ale co, nakonec měl otec pravdu. Firma Tucker Transportation Dixona ke svému chodu potřebovala a Tuck ho rozhodně nemohl zastoupit.

Amber Bowenová se dívala prezidentu firmy Tucker Transportation do očí a lhala.

„Ne,“ říkala Jamisonu Tuckerovi. „Dixon se mi o ničem nezmínil.“

Byla oddaná svému šéfovi, Dixonu Tuckerovi. Před pěti lety jí jako jediný dal šanci. Právě odmaturovala a s kancelářskou prací neměla žádné zkušenosti. Dixon však na ni vsadil, věřil jí a ona ho nehodlala zradit.

„Kdy jste s ním mluvila naposled?“

Jamison Tucker působil za velkým psacím stolem v rohu kanceláře ve dvaatřicátém patře budovy, kde sídlila společnost Tucker Transportation, impozantně. Šedivé vlasy si nechával pečlivě zastříhnout každé tři týdny. Oblek měl šitý na míru, aby mu schoval už dost velké břicho. Nebyl tak vysoký jako jeho dva synové, ale doháněl to víc než dost svou robustností. Šíji měl mohutnou jak buldok, tváři dominovalo výrazné obočí a ostře řezané rysy.

„Včera ráno,“ řekla Amber. Tentokrát mluvila pravdu.

Jamison Tucker přimhouřil nedůvěřivě oči. „Vy jste se s ním neviděla včera večer, než jste šla z kanceláře?“

Ta otázka ji zaskočila. „Já... Proč?“

„Odpovězte ano či ne, Amber.“

„Ne.“

Proč se na to Jamison ptal a proč tak podezíravým tónem?

„Jste si jistá?“ zeptal se znovu Jamison.

Amber na okamžik zaváhala. „Máte nějaký důvod si myslet, že jsem ho ještě včera večer viděla?“

„Viděla jste ho včera večer?“ Jamison to řekl triumfálním tónem.

Neviděla. Ale věděla, kde Dixon byl. Na letišti nastupoval do soukromého letadla do Arizony. Amber věděla, že opustil Chicago a že se hned tak nevrátí. Řekl jí, že zanechal zprávu rodině, aby si nedělali starosti. A přinutil ji, aby mu slíbila, že nikomu neřekne žádné další informace. Amber svůj slib hodlala dodržet.

Celá rodina bezostyšně zneužívala Dixonovu povahu a silný smysl pro zodpovědnost. Výsledkem bylo, že byl přepracovaný a vyčerpaný. Během posledních několika let nesl na bedrech lví podíl povinností. A teď si vybral na jeho psychice svou daň rozvod. Dixon pochopil, že když si neudělá pauzu, brzy se nervově zhroutí.

Amber věděla, že se to pokusil rodině vysvětlit. A věděla i to, že ho odmítli poslouchat. Neměl na vybranou. Musel zkrátka zmizet. Otec a líný bratr se budou muset o firmu postarat.

Nahrbila se. „Chcete snad naznačit, že mám s Dixonem intimní vztah?“

Jamison se k ní nepatrně naklonil. „Já nic nenaznačuju.“

„Ale ano, naznačujete.“ Amber věděla, že se pustila na tenký led, ale měla zlost, kvůli sobě i kvůli Dixonovi. Podváděla Dixonova žena, ne Dixon.

Jamisonův hlas začal znít výhrůžněji. „Co si to dovolujete?“

„Co vy si to dovolujete, pane? Měl byste svému synovi víc věřit.“

Jamisonovy oči najednou vypadaly, jako by mu měly vypadnout z důlků. Ve tváři celý zrudl. „Cože, vy jedna –“

Amber se narovnala a chytila se opěradla židle. Čekala, že ji vyhodí na hodinu. Mohla jen doufat, že ji Dixon vezme zpátky, až se vrátí. Jamison ale místo toho začal lapat po dechu a ruka mu vyletěla k srdci.

Jeho mohutné tělo se sesunulo do křesla a Jamison se třikrát po sobě zprudka nadechl.

Amber vyskočila. „Pane Tuckere?“

Popadla telefon a zavolala jeho asistence a pak hned 911.

Jamisonova asistentka, Margaret Smithersová, se objevila ve dveřích prakticky okamžitě.

Amber poskytovala informace záchranné službě. Margaret zavolala firemní zdravotnici.

Během několika minut položila zdravotnice Jamisona na zem a začala provádět kardiopulmonální resuscitaci.

Amber to všechno zděšeně pozorovala. Opravdu se mu zastavilo srdce? Zemře jí před očima tady v kanceláři?

Věděla, že by měla informovat rodinu. Jeho žena by měla vědět, co se stalo. Ale na druhou stranu by se to paní Tuckerová neměla dozvědět, když bude sama. A taky by se to neměla dozvědět od sekretářky.

„Potřebuju zavolat Tuckovi,“ řekla Amber Margaret.

Margaret, bílá jako stěna, klesla na kolena vedle Jamisona.

„Margaret?“ ozvala se Amber znovu. „Číslo na Tucka?“

„U mě na stole,“ zašeptala Margaret, jako by jí působilo každé slovo bolest. „V seznamu mám číslo jeho mobilu.“

Amber vyběhla do Margaretiny kanceláře. Když vyfukávala Tuckovo číslo, proběhli kolem ní záchranáři s nosítky.

„Haló?“ ozval se Tuck.

Amber si odkašlala a snažila se nedívat dveřmi do kanceláře. Měla pocit, že slyší, jak začal defibrilátor životodárně hučet. „Naskočil,“ vykřikl jeden ze záchranářů.

„Tady Amber Bowenová,“ řekla Amber do telefonu a snažila se, aby se jí netřásl hlas.

Na druhé straně bylo ticho. Amber pochopila, že Tuck si nevybavuje její jméno.

„Jsem Dixonova asistentka,“ pokračovala.

„Ach ano, Amber, jistě.“ Tuck mluvil roztržitě.

„Je třeba, abyste přišel sem do kanceláře.“ Amber se zarazila. Usoudila, že bude lepší, když Tuck pojedete rovnou do nemocnice a počká tam na sanitku. Hledala vhodná slova.

„Proč?“ řekl Tuck.

„Jedná se o vašeho otce.“

„Otec chce, abych přišel do *kanceláře*?“ podivil se Tuck.

„Museli jsme mu zavolat sanitku.“

Tuck okamžitě zpozorněl. „Upadl?“

„No, zkolaboval.“

„Cože? A proč?“

„Nevím.“ Amber tušila, že dostal infarkt, ale nechtěla šířit nepodložené informace.

„Co chcete říct tím, že nevíte?“

„Záchranáři ho nakládají na nosítka. Paní Tuckerové jsem nevolala, abych ji nevydělala.“

„Správně. To jste udělala dobře.“

„Asi byste za ním měl zajet do Centrální nemocnice.“

„Je při vědomí?“

Amber se zadívala na Jamisonovy zavřené oči a popelavou pleť. „Myslím, že ne.“

„Jedu tam.“

„Výborně.“

V aparátu se rozhostilo ticho a Amber ukončila hovor.

Záchranáři právě vezli Jamisona kolem ní. Ležel podepřený na nosítkách, na obličeji měl kyslíkovou masku a v paži zavedenou infúzi.

Amber klesla na Margaretinu židli. Nohy měla slabé a kolena se jí třásla.

Margaret se sestřičkou vyšly z Jamisonovy kanceláře. Margaret měla rozmazané oči a usazené tváře.

Amber vstala a popošla k ní. „To bude v pořádku. Je v nejlepších rukou.“

„Jak...“ vzlykla Margaret, „jak se to jenom mohlo stát?“

„Myslíte, že měl problémy se srdcem?“ zeptala se jí Amber.

Margaret zavrtěla hlavou. „Neměl. Ještě včera večer...“ Další slza jí začala téct po tváři.

„Stalo se včera večer něco?“ Amber měla za to, že Margaret myslí pozdě odpoledne.

„Měl tak dobrou náladu. Vypili jsme spolu trochu vína.“

„Vy jste si dali v kanceláři víno?“

Margaret se zarazila. Zjevně zpanikařila, prudce couvla a odvrátila zrak. „Nic to nebylo,“ řekla a najednou začala vehementně rovnat jakési papíry.

Amber tomu nemohla uvěřit. Jamison strávil s Margaret předchozí večer? Noc? Byli spolu? Ti dva že byli *spolu*? Rozhodně to tak vypadalo.

Margaret se vrhla ke stolu a klesla na svou židli. „Měla bych... teda...“

„Ano, ano,“ přikývla Amber, přestože úplně nevěděla, na co přikyvuje. Věděla ale jistě, že by měla ukončit tento rozhovor a vrátit se k práci.

Vyrazila do haly, ale zarazil ji smysl pro povinnost. „Obvolám jednotlivé manažery a budu je informovat. Řekl vám Jamison o Dixonovi?“

Margaret zvedla hlavu. „Co je s Dixonem?“

Amber usoudila, že zpráva o Dixonově odjezdu může ještě pár hodin počkat. „Ale nic. Promluvíme si později.“

Margaret zničeně ťukla do několika tlačítek na klávesnici. „Jamison měl dneska pracovní oběd a ve tři schůzku správní rady.“

Amber nechala Margaret v její kanceláři a mozek se jí rozběhl naplno.

Dixon je pryč. Jamison nemocný. Nezůstal nikdo zodpovědný za chod firmy. Někde tady byl asi

Tuck, ale Amber si nedokázala představit, co by se stalo, kdyby se chopil otěží firmy. Nebyl skutečným viceprezidentem. Spíš jen vymetal nejrůznější párty a sem tam se zastavil v kanceláři, aby rozbušil srdce polovině zaměstnankyň.

O týden později Tuck pochopil, že se bude muset smířit s novou skutečností. Bylo zřejmé, že otec se z prodělaného infarktu bude zotavovat týdny, ne-li měsíce, a Dixon nebyl k nalezení. Někdo ale přepravní společnost Tucker Transportation řídit musel. A ten někdo byl on.

Představitelé vedení společnosti seděli kolem stolu v zasedací místnosti a tvářili se dost zoufale, když ho viděli v prezidentském křesle. A on jim to neměl ani trochu za zlé.

„Jednu věc nechápu,“ prohlásil finanční ředitel Harvey Miller. „Proč sis nepromluvil s Dixonem?“

Tuck se ještě nerozhodl, co všechno může prozradit o bratrově zmizení. Zkoušel mu volat, psal mu smsky i maily. Bezvýsledně. Nebylo se čeho chytit, kromě záhadného dopisu, co Dixon zanechal otci, a v němž stálo, že bude pryč měsíc a možná i déle.

„Dixon je na dovolené,“ řekl Tuck.

„*Ted*?“ zeptal se Harvey nevěřičně.

Mary Silasová, personalistka, překvapeně zvedla hlavu. „O tom nic nevím.“

„Zavolej ho zpátky,“ řekl mu Harvey.

Místo odpovědi přejel Tuck očima tváře pěti vedoucích pracovníků. „Zítra ráno budu chtít od vás všech zprávu o současném stavu jednotlivých rezortů. Amber si vás ke mně objedná na individuální pohovory.“

„A co veletrh v New Yorku?“ ozval se marketingový ředitel Zachary Ingles.

Tuckovy znalosti o každoročním veletrhu, zásadní události pro firmu, byly pouze útržkovité. Několikrát sice veletrh navštívil, takže věděl, že Tucker

Transportation tam mívá velký výstavní pavilon, ale v minulosti se zaměřoval spíš na hostesky a večírky než na obchodování.

„Zítřka mi přineste potřebné informace,“ řekl.

„Já potřebuju rozhodnutí,“ namítl Zachary netrpělivě.

„Tak je učiním,“ odpověděl Tuck. Možná netušil, co dělá, ale byl dost chytrý na to, aby svou nejistotu nedal znát.

„Můžeme na schůzích kontaktovat Dixona aspoň formou konferenčního hovoru?“ zeptal se Harvey.

„Není k dispozici,“ řekl Tuck.

„A kde je?“

Tuck zatnul zuby a nepřátelsky si Harveyho změřil.

„Chceš kompletní čtvrtletní zprávu nebo jen stručný přehled?“ zeptal se Lucas Steele. Byl z ředitelů nejmladší a měl na starost provoz.

Zatímco všichni ostatní byli oblečení v oblecích šitých na míru, Lucas na sobě měl modré džínsy a tmavé sako. Jeho ocelově modrá košile byla nažehlená, ale s kravatou se neobtěžoval. Pohyboval se mezi dvěma světy – světem finančníků a právníků, kteří určovali strategický směr, a manažery přepravy, kteří transportovali věci z bodu A do bodu B.

„Stručný přehled bude pro tuto chvíli dostačující.“ Tuck si cenil Lucasova pragmatického přístupu.

Lucas povytáhl obočí a tiše se všech přítomných zeptal, jestli mají ještě něco. Tuck se rozhodl využít příležitosti a mítink ukončit.

„Děkuju vám,“ řekl a vstal ze židle. Ostatní ho následovali a nechali ho o samotě jen s Dixonovou asistentkou Amber.

Tuck jí nikdy dřív nevěnoval příliš pozornosti. Teď ho však překvapila jako zosobnění síly a výkonnosti. Otcova asistentka Margaret se hroutila, kdežto Amber působila klidně a soustředěně. Kdyby hrála ve filmu, vypadala by jako prototyp dokonalé asistentky.

Hnědé vlasy měla vyčesané do utaženého drdůlku, líčení skoro neznatelné, na sobě šedý kostýmek a nažehlenou bílou blůzku.

Jako muže ho na ní zaujaly jenom dvě věci: jemnoučké pramínky vlasů, které se jí uvolnily z utaženého uzlu, a špičaté černé sandály na jehlách, které blýskaly zlatou podrážkou, když šla. Ty uvolněné lokny byly rozkošné, zatímco boty provokativně sexy. A obě věci by ho dokázaly vyprovokovat, kdyby se nechal. Tuck to však neměl v úmyslu.

„Potřebujeme, aby se Dixon vrátil,“ řekl jí už zcela plně soustředěný na práci. Bratr byl prioritou číslo jedna.

„Nemyslím, že bychom ho měli obtěžovat,“ řekla Amber.

„Má firmu, kterou musí řídit.“

Její modré oči zlostně zasvítily. „Vy máte firmu, kterou musíte řídit.“

Tuck nebyl z její strany připravený na žádné emoce. To byla další zajímavá věc. A i tu hodlal důsledně ignorovat.

„Oba dobře víme, že se nic takového nestane,“ řekl.

„Ne, my nic takového nevíme.“

Tuck nijak zvlášť netrval na dodržování hierarchie, ale její přístup mu připadal trochu nepatřičný. „S Dixonem taky mluvíte takhle?“

Otázka ji zřejmě překvapila, ale rychle se vzpamatovala. „Jak takhle?“

Tuck jí na to neskočil. „Víte moc dobře, jak to myslím.“

„Dixon potřebuje trochu času jen pro sebe. Rozvod byl pro něj opravdu těžký.“

To Tuck věděl. „Bez ní mu bude líp.“

„To rozhodně.“ Amber to řekla zasvěceným tónem.

Tucka to překvapilo. „Mluvil s vámi o své ženě?“

Amber zaváhala jen na chvíli. „Viděla jsem je